

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. szeptember 19.
(csütörtök)

Szepesy László

34. KI AZ AZ ISTEN, AKI ELÉ KÉSZÜLÜNK?

Énekek: 225,1-5, 95

Alapige: Ámós 4,12-13

„Azért hát ekképpen cselekszem veled, Izráel! Minthogy pedig ekképpen cselekszem veled, készülj Istened elé, oh Izráel! Mert íme, aki hegyeket alkotott és a szelet teremtette, és aki megjelenti az embernek az ő gondolatát, aki a hajnalt sötétséggé változtatja és a föld magaslatain lépdél: az Úr Ó, a Seregeknek Istene az Ó neve.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, valóban van okunk hálát adni, ahogyan énekeltük, hiszen a Te evangéliumodat, kegyelmedet adtad most is élénk ebben az énekben. Azt, hogy bár mi a napjainkat gyakran Nélküled töltjük, vagy elfeledkezünk Rólad, vagy saját szívünket követjük, és bár tudjuk, hogy szent ígéd alapján mi lenne a helyes, és mi az, amiben bízunk és hinnünk kellene, de mégis azt tesszük, amire mi maguk vágyunk és amit mi akarunk. Mindezek ellenére mégis keresel bennünket, és annyira könyörültél rajtunk, hogy elküldted a Számodra legfontosabbat, egyszülött Fiadat, Jézus Krisztust, hogy meghaljon értünk, és megmentsen ez által minket.

Köszönjük Neked, hogy a mai napon is a Te kegyelmedben hordoztál minket. Különbő dolgok és események történtek velünk, Te jól tudod, jól látod, és azt is, hogy milyen lelkiállapotban vagyunk most itt. Köszönjük, Urunk, hogy Eléd hozhatjuk örömeinket, sikereinket, mindazt, ami elszomorít, és mindazt, ami fájdalmat okoz, és mindazt a bukást, amit megélhettünk, mikor bűnt követtünk el, és megmutattad ezt nekünk. Köszönjük, hogy semmit nem hozva jöhetünk Eléd, de „keresztedbe fogóva”, Krisztusra nézve, és ezért kérhettük az énekben, hogy Őt mutassad meg nekünk, hiszen Órá van szükségünk.

Kérünk, hogy most is az ige úgy hangozzék el, és a mi szívünket a Szentlélek úgy nyissa ki, hogy valóban magvetés történjék, a Te szavad jusson el a mi szívünkig, és ott valóban munkálkodjék, formálja át életünket, minket magunkat. Szeretnénk kérni, hogy mindezt úgy cselekedd, hogy a mi szívünkben Irántad való hála, elköteleződés,

KI AZ AZ ISTEN, AKI ELÉ KÉSZÜLÜNK?

odaszánás, engedelmesség utáni vágy és a Te szavad iránti szomj hadd lehessen! Kérünk, hogy mindezeket a Szentlélek úgy munkálja bennünk, hogy egyúttal Téged tudjunk dicsőíteni és magasztalni, és Téged akarjunk a világ számára is úgy megmutatni, mint számunkra a legfontosabbat, azt a mennyei kincset, ahol van a mi szívünk, aki után vágyakozunk. Látod, Urunk, hogy mennyire vagyunk ettől az állapottól, ezért kérjük, hogy emelj fel és formáld bennünket! És ezért is kérjük: igéd ne szóljon hiába!

Krisztusért kérünk, áldd meg mai istentiszteletünket, hadd dicsőítsen ez is Téged!
Ámen.

Igehirdetés

Emlékszem, hogy tavaly év végén, december környékén megjelent egy statisztika, amely azt vizsgálta, hogy milyen bűncselekményt követtek el legtöbbször hazánkban. A felmérés végeredménye az lett, hogy a 2023-as évben Magyarországon a garázdaság, a rablás és a lopás voltak a leggyakoribb bűnesetek. Amikor ezt olvastam, ennek kapcsán elkezdtem azon gondolkodni, hogy vajon az Isten személye ellen elkövetett bűneink közül melyek a leggyakoribbak, amelyeket újból és újból, nap mint nap elkövetünk. Számtalan dolog eszembe jutott saját életemet is vizsgálva, de végül nem készítettem listát és nem rangsoroltam, mert kicsit beképzeltség lenne azt hinni, hogy mindent tudok, vagy mindenkinek minden bűnét tudnám rangsorolni. Azt viszont biztosan merem állítani az ige alapján, hogy az általunk elkövetett bűnök jó nagy hányadát teszik ki azok, amelyeknek lényege Isten személyének lebecsülése, lekicsinylése és semmibe vétele.

Azóta, hogy az ember megkísértetett azzal a gondolattal, hogy olyan lehet, mint Isten, azaz porszem teremtmény létére felérhet a mindenható Teremtő szintjére, és elhitte ezt a hazugságot a kísértőnek, azóta folyamatosan lebecsüljük az Urat, semmibe vesszük szavát, parancsait, mint akik bármit megengedhetnek maguknak Istennel szemben. A lázadó ember ilyen. Ez a kevélység vezet el minket odáig, hogy újból és újból, mint valami fiatal kölyköt, előráncigáljuk Istent, és felelősségre vonjuk életünk dolgai miatt. Hogyan engedhetted meg ezt!? – vágjuk a fejéhez. Miért nem adtad meg azt!? Pedig én úgy szerettem volna! Miért nem azt tetted, amit kértem!? Felelősségre vonjuk Őt. A lényeg az, hogy a bűn miatt megromlott szívű ember Isten személyét nem annak látja, aki Ő valójában. Rossz az istenképünk. Rosszul látjuk Istent. Mintha mindannyian a vidámpark tükörszobájában élnénk, azokban a szobákban, amelyekben nem a valóságot, hanem annak csupán egy torz mását látjuk, ha belenézünk a tükörbe. Ugyanez igaz Istennel kapcsolatosan is. Az emberiség többsége egy kicsike, erőtlen, tehetetlen istenecskének látja Őt, akit figyelmen kívül lehet hagyni, akivel lehet nem törődni, akinek figyelmeztetéseit és fenyegető ítéleteit semmibe lehet venni. Ez pedig nem csupán egy bűn a sok közül, hanem olyan, amelynek nagyon súlyos következménye lehet ránk nézve. Helytelen istenképünk van, és ebből következik a helytelen hit és a helytelen életvitel is.

Ámós próféta idejében is általános volt ez a bűn. Izrael népe nem látta, nem tudta, hogy kicsoda Isten, és ezért úgy éltek, mintha Ő nem is létezne, mintha Neki nem is lenne velünk és az életünkkel kapcsolatosan akarata. Csak az számít, hogy én mit akarok. De hogy a Teremtőm és Uram mit, az nem. Nem teljes hitelenségről van szó, nem azt állítom, hogy Izrael ateista lett volna, hanem arról, hogy Istent lealacsonyították a bálványok szintjére, akik nem látnak, nem hallanak, nem is tudnak mindenről, akik megelégednek néhány áldozattal, és nem vizsgálják az ember szívében lévő

dolgokat, de legfőképpen, nem avatkoznak bele az életedbe. Mert egy bálvány azért kellemes: nem akar változást, nem akar megváltoztatni. Részévé válik az életednek, de elszeparált részévé, te attól ugyanúgy folytathatsz mindent tovább, csak van egy hobbid: egy vallás. És Izráel erre a szintre alacsonyítja le Istent.

Amikor tehát Ámós Isten ítéletét hirdette, azt, hogy az Úr bíróként fogja meglátogatni népét, természetesen nem ijedtek meg és gondolkodtak el életük felett, hiszen egy ilyen kicsi istenecske nem kelt félelmet az emberben. Képzeljük el, hogy egy nyolcadikos fiú az iskolában eltöri az egyik osztálytársának karját verekedés közben az iskolaudvaron. Ha egy csöpp elsős kisfiú menne oda hozzá, és elkezdené felelőségre vonni őt, hogy mit tettél, és ezért büntetés jár, alighanem a nála jóval nagyobb nyolcadikos kinevetné őt. Ha azonban az iskola igazgatója jelenik meg az udvaron, és kezd közeledni feléje az iskolarendőrrel az oldalán, akkor a nyolcadikos már alighanem elkezdi aggódni azon, hogy mi lesz tettének a következménye és büntetése. Ugyanígy Izráel népe, amíg kicsinynek látta az Urat, kinevette, semmibe vette prófétáinak figyelmeztetését: hogy ha nem tértek meg, jön az ítélet. Ezért az Úr a maga nagyságában, dicsőségében és fenségében akart megmutatkozni előttük, hogy vegyék komolyan: az ítéletet Ő maga fogja végrehajtani rajtuk. Ámós próféta ezért kezd a felolvasott 13. versben az Úr személyéről, nagyságáról beszélni, hogy Izráel megértse, ki az a Bíró, aki elé kell állnia, aki bíróként meg fogja ítélni az egész életét. Mert hogy készülnie kell Isten elé, az nem kérdés. A 12. vers világosan kimondja: „*készülj Istened elé!*” Egyszer mindannyiunknak meg kell állnunk az Úr előtt, és akkor számot kell adnunk életünkről és mindenről. Az erre való készülésünket azonban meghatározza az, hogy milyen hatalmasnak vagy éppen kicsinynek, jelentéktelennek látjuk az Urat. Hasonló ez, mint amikor a diákok vizsgázni készülnek, és mi az első kérdésük? Melyik tanár vizsgáztat? Kinél fogunk majd vizsgázni? Miért fontos kérdés ez? Mert ha az a tanár, akiről tudják, hogy engedékeny, segítőkész, esetleg még sűg is a vizsgázóknak, és mindenkit – ahogy mondani szokás – átrugdos kettessel, akkor megnyugodnak a diákok, lazábbra veszik a tanulást, az egész készülést, akkor nem kell itt megerőltetni magunkat. Ellenben ha a szigorú, minden részletbe belekérdező és diákokat akár meg is buktató tanár lesz, akkor komolyabban veszik a tanulást, és jobban odafigyelnek a készülés során.

Isten Izráelt megtérésre hívta. Vizsgáld meg magadat, készülj elem, vadd meg bűneidet, fordulj el azoktól, keresd a szabadítást a Megváltónál, Krisztusnál, és kövess engem, élj velem naponkénti élő kapcsolatban hit által. Ha valaki nem veszi komolyan az Urat, akkor mindezt nagyon lazán veszi, és nem törődik a megtéréssel. Ha azonban Istent Urunknak hisszük és valljuk, akkor törekedünk a naponkénti megtérésre, a Krisztusban való hitre, odafigyelünk az Ő követésére. Látjuk tehát, hogy mi Ámós próféta célja, miért kezd el az Úr személyéről és tökéletességeiről beszélni? Azért, hogy Izráel népe és mi is – mert ez az ige hozzánk is szól – megtérjünk az Úrhoz, mert ez a felszólítás ötször hangzott el az előző versekben, hogy ti mégsem tértetek hozzám. Az Úr tehát a figyelmünket – és ezt szeretném hangsúlyozni – elsősorban nem a bűnre irányítja, hanem önmagára. Az ember saját bűneit gyakran Isten jelenlétében ismeri fel és érzi meg. Mikor Isten tökéletességeit látja, ahhoz viszonyítja, hasonlítja magát, és akkor érti meg, ki is vagyok én.

Most nézzük meg, milyennek mutatja magát Isten, amivel ösztönözni akarta Izráelt a megtérésre, és arra, hogy helyesen lássák Őt, és így Őhöz méltóan tudjanak készülni Őelé. Adja meg nekünk is ezt az Úr, mert a mai napon hozzánk is ugyanúgy

KI AZ AZ ISTEN, AKI ELÉ KÉSZÜLÜNK?

szól ez a felszólítás, hogy készüljünk Isten elé. Mi is az Úr személyes jelenlétében, Őrá nézve vizsgáljuk meg magunkat.

Kicsoda tehát Isten? Ez a nagy kérdése a 13. versnek.

Az első válasz az, hogy Ő az, „*aki hegyeket alkotott*” – mondja Ámós. De mire utal ezzel az ige? Az igazi, nagy hegyek (nem a magyarországi dombok) a szárazföld leghatalmasabb képződményei. Nagyságuk, szilárdságuk, mozdíthatatlanságuk tiszteletet és tekintélyt parancsolnak. Az ember megáll a lábuknál, és rájuk csodálkozik. Az ember eltörpül mellettük. Hozzájuk hasonlítva magunkat az ember megérez valamit saját kicsinységéből, és abból, hogy én semmi vagyok ehhez a nagy hegyhez képest. Ezek a hatalmas, mozdíthatatlan hegyek azonban – mondja a próféta – semmik Isten hatalmához képest. Miért? Hiszen az Úr alkotta őket. Az itt szereplő héber szó, amit Károliék alkottával fordítottak, formálást jelent. Úgy formálni valamit, mint a fazekas az agyagot, mikor korsót készít. Ez a szó szerepel a teremtéstörténetben is, amikor Isten a föld porából formálta az embert. Tehát ezeket a hatalmas, az ember számára megmozdíthatatlannak tűnő hegyeket Isten – mintegy jelképesen a kezével – játszi könnyedséggel formálja kedve és tetszése szerint. Mekkora lehet akkor az Ő hatalma!? Elképzелhetetlenül nagy! – ezt akarja mondani Ámós. Ő a hegyeket formálja. A Szentírás sokszor fejezi ki ezzel a képpel Isten hatalmának végtelenségét. Dávid pl. azt mondja a Zsoltárok 65,7-ben, amikor Isten hatalmáról beszél, hogy „*aki hegyeket épít erejével, körül van övezve hatalommal*”. Mekkora Isten az, aki hegyeket épít? Jób pedig azt írja: „*Aki hegyeket mozdít tova, hogy észre se veszik, és megfordítja őket haragjában*” (Jób 9,5). Ámós tehát először Isten végtelen hatalmát mutatja meg nekünk, hogy lássuk, nem valami jelentéktelen, gyenge személlyel, hanem a végtelen hatalmú Úrral van dolgunk, aki formálja ezt a világot, nemcsak a teremtéskor, hanem azóta is. Hatalma van a szilárdnak, változhatatlannak hitt hegyeket is átformálni. Ugyanígy mondja: ember, azt hiszed, hogy az életedben vannak megváltozhatatlan dolgok. Nem! Az Úr képes átformálni. Az Úr képes változást hozni.

Másodszor azt mondja a próféta: aki „*a szelet teremtette*”. A szélről sok mindent mond a Szentírás, jelen igeszakaszunk szempontjából az a lényeges, hogy a szél egy olyan erő, amelyet az ember nem ismer, nem tudja, „*honnan jön és hová megy*”, és nem tudja irányítani, hiszen számára megfoghatatlan, irányíthatatlan. A szellőkészek szélvészékként olyan pusztítók tudnak lenni, hogy az 1Királyok 19,11 azt írja róluk, hogy még a sziklákat is meghasogatja. Gondoljunk csak a sivatagokra! Mi az, ami az eróziós munkát végzi ott a meglévő kősziklákon? A szél. A szél tehát egy hatalmas, irányíthatatlan erő, mégis Isten volt az, aki teremtette. Nem ismerjük, nem tudjuk, nem lehet irányítani, és mégis Isten alkotta. Amikor Jézus Krisztus lecsendesítette a tengert, parancsolt nemcsak a víznek, hanem a szélnek is. Egy erő, amit az ember nem vett birtokba, és Isten mégis parancsol neki, irányítja egyszerű szóval, beszéddel. Tanítványai ezért is csodálkoznak annyira, hogy kicsoda ez, hogy még a szelek is engedelnek Neki. Az tehát, hogy Isten a szelet teremtette, arra utal, hogy Isten képes a számunkra irányíthatatlant is befolyásolni. És nemcsak befolyásolja: Ő alkotja, Ő teremti, és a maga céljaira használja, arra, amire akarja. Bölcsességével irányítja az ember számára irányíthatatlant, megfoghatatlant, és kordában tart olyan erőket, amelyeket az ember néha még felfogni sem képes. Isten Teremtőként minden földi erőnél hatalmasabb, mindent irányít. Az ítélet során is az Úr számára nem lesz akadály, ezt higgyük el, semmi nem akadályozza meg Őt az ítéletben. Izráel azt gondolhatta, hogy jólétben és gazdagságban élünk, legyőztük a szomszédokat a katonai műveletek so-

rán. Nem lehet úgy irányítani az eseményeket, hogy ez a virágzó élet másként alakuljon, és Isten mégis meg tudta ezt tenni. Mint a szelet, mint valami irányíthatatlan erőt, felhozta az asszír seregeket. És amit előre megígért, amit prófétái által előre megjövendölt, beteljesítette: eljött az ítélet. Az Úr előtt nem lesz akadály, nincs olyan hatalmas, nagyhatalmú, nagy vagyonnal rendelkező ember vagy egyszerű közember, akit ne tudna megítélni. Sokan elbizakodottan élnek, azt hiszik, hogy: ó, hát érintetetlenek vagyunk. Az Úr előtt nincs ilyen, mert Ő minden erő és hatalmasság felett Úr. És nemcsak, hogy bölcsességével azt tudja, honnan jön a szél, és hová megy, mert Ő ezt is tudja (a meteorológusok tippelnek, vannak műholdas előrejelzések, de tudjuk jól, hogy vagy bejön, vagy nem). De Isten tudja, honnan jön a szél, és hová megy, Ő határozta meg az útvonalát, Ő küldte. A szeleket szolgálóivá teszi. És ugyanígy az emberben lévő minden valódi indítékot, szándékot, motivációt Ő ismeri.

Ezért folytatja így Ámós, hogy Isten az, „*aki megjelenti az embernek az ő gondolatát*”. Ez az ítélet kapcsán különösen ijesztő azoknak, akik félnek az Úrtól, mert nem hisznek Őbenne, vagy még nem akarnak megtérni Őhöz, még nem rendezték Vele sem bűneik kérdését, sem más egyebet. Sokan élnek abban az önáltatásban, hogy amit eltitkolunk az emberek elől, arról még maga Isten sem tud. Egymás előtt ugyanis – tudjuk jól – igyekszünk leplezni nemcsak a látható cselekedeteinket – és próbálunk titkon tenni dolgokat, nehogy kiderüljön –, hanem gondolatainkat, vágyainkat és céljainkat is igyekszünk megtartani magunknak. Néha a szégyen miatt. Néha azért, nehogy valaki megakadályozza. Néha egyszerűen azért, mert szeretünk titkolózni. Félnünk, ha szívünk sötétsége napvilágra kerül, akkor sokan jogosan elítélhetnének minket. Hogy ez ne történjen meg, titkolózunk, és gonosz, önzéssel teli tetteinket próbáljuk jónak és önzetlennek beállítani. Ugye te ezt azért tetted? Ó, igen, igen – mondjuk, aztán dehogy azért! Teljesen más volt a szándékunk. Csak hát olyan jót feltételez rólam, hogy inkább meghagyom őt ebben a hitében. Az Úr azonban a szívek vizsgálója, és Ő megjelenti nemcsak azt, amit tettünk vagy elmulasztottunk, hanem azt is, amit gondolunk, ami a szívünkben van. Ha őszinték vagyunk magunkhoz, ki kell mondanunk: nincs ijesztőbb egy ilyen bírónál, aki még a gondolatainkat is ismeri. Márpedig az Úr ilyen Bírója a földnek. Minden gondolatodat ismeri. De hozzáteszem: azoknak ijesztő ez, akik még nem tértek meg Őhöz. Azoknak, akik megtértek, akik újból és újból bűnvallással, de Krisztusba vetett reménységgel és a szabadítás örömeivel fordulnak Hozzá, nekik nem ijesztő, hogy az Úr tudja minden gondolatukat, hanem pont, hogy öröm: de jó, hogy az Úr még ezt is tudja, hogy ilyen gondolatok bánhatnak engem, vagy ilyenek foglalkoztatnak. Az az ember örül, hogy az Úr tudja!

Ámós a következővel folytatja: „*aki a hajnalt sötétséggé változtatja*”. Mit jelent ez, hogy a hajnalt, a napfelkeltét sötétséggé változtatja? Ha Istennek hatalma van ítéletet tartani, és minden gondolatot, minden bűnt ismer, vajon tényleg el fog jönni Bíróként, tényleg lesz ítélet? Sokan nem hittek ebben Izráelben. Dehogy lesz itt ítélet, Ámós csak riogat bennünket. Napjainkban is több milliárd ember él ebben a tévhitben. Dehogy lesz itt ítélet! Életem végén dehogy fognak engem majd mérlegre tenni! Automatikusan megyek a mennybe, nem? Vagy majd mindenki a maga vallásának megfelelő helyre. Nem lesz itt méricskélés, nem lesz itt ítélet. Miért is kellene ennek a tudatában élni? Nem hisznek ebben. És az ilyen ember folyamatosan miben reménykedik? Abban, hogy elkerülheti a felelősségre vonást, ítéletet, és ehelyett békés, nyugodt, reményteljes jövőt képzel magának. Mint amikor az ember a sötét éjszaka után reményteljes napfelkeltét vár, ami fényes, világos és szép. Lehet, hogy sötét

KI AZ AZ ISTEN, AKI ELÉ KÉSZÜLÜNK?

az életem, de azért én a mennybe kerülök! Isten azonban, mutat rá Ámós, a természetben is bebizonyította, hogy bizony a hajnal is tud sötétté változni, amikor az Úr sötét fellegekkel borítja be az eget. Hiába kel fel a nap, hiszen sötét maradt minden a felhők miatt. Amilyen könnyen sötétté tudja változtatni a hajnalt, ugyanúgy ezeknek az embereknek a hamis reménységét, hogy nem éri őket utol az ítélet, és rájuk a hajnal, béke és nyugalom vár, hirtelen sötétséggé fogja változtatni, mert az ítélettel kell szembesülniük, a sötétséggel, nem a hajnallal. Izráel népe makacssága és meg nem tért szíve miatt azt hitte, hogy reményteljes jövő vár rájuk. Hiába kiáltották a fülükbe a próféták, hogy térjetelek meg, mert jön az ítélet, továbbra is ezzel áltatták magukat: reményteljes jövő, és nem kell nekem a bűneimmel kezdenem semmit, meg az Úrral sem. Egyébként nem csak ebben az igében jelképezi a sötétség Isten haragját és ítéletét, gondoljunk csak nagypéntekre! Mi történt, amikor Krisztust megfeszítették? Az ég elsötétült több órára Isten haragjának kifejezéseként (Máté 27,45). Isten itt magát az ítéletre kész Bírónak mutatja meg. Mindazok, akik elutasítják az Ő kegyelmét, a hirdetett evangéliumot, és azt gondolják, hogy nekünk nem kell megtérnünk, anélkül is reményteljes jövő vár ránk, azoknak Ő nem ígér szép jövőt, hanem az ítéletet. De minden Hozzá térő gyermekének, aki alázattal és bűnbánattal fordul Hozzá, szabadítást ígér.

Végül pedig azt mondja a próféta, hogy az Úr „*a föld magaslatain lépdél*”. A magaslat alatt a kiválóságot, a hatalmasat, a nagy pozícióban levőket kell értenünk, és nem hegyeket. Miért ezt kell értenünk alatta? A magaslatokon imádták az ókorban a pogányok a bálványait, de a megerősített várakat és városokat is a hegyre, magaslatokra építették. „*Nem rejtethetik el a hegyen épített város*” – mondja Jézus. És az emberek miben bíztak? Abban, hogy mi itt a magaslaton vagyunk, olyan hatalommal bírunk, és olyan biztonságban élünk, hogy nem kell félnünk semmitől, mi átvészelünk mindent. Az Úr azonban rámutat arra, hogy előtte sem az ember bálványai, sem semmilyen földi hatalommal bíró ember nem állhat meg, könnyedén fellép hozzájuk, és megítéli őket. Az Úr a magaslatokon jár.

Látjuk tehát, hogy milyenek és kinek mutatja magát Isten? Zárásként két névvel illeti magát, hogy még jobban elmélyítse bennünk az Ő ismeretét. Azt mondja Ámós először: az Úr az Ő neve. Azaz: Ő az, aki parancsol, aki uralkodik, aki nekünk törvényeket szabhat, és megmondhatja, mit hogyan tegyünk. Nem mi vagyunk az urai saját életünknek, mint ahogy azt manapság hirdetik, hanem Ő. Ő az egyetlen. Attól még, hogy Ő türelmesen hagyja, hogy trónbitorlóként saját életünk trónján mi akarjunk ülni egy ideig, és saját tetszésünk szerint éljünk, még nem mond le arról az igényéről, hogy Ő a mi Urunk legyen. Az Ő Úr voltát nem befolyásolja a mi lázadásunk, hiszen Ellene úgysem győzhetünk, egyetlen bűnös ember se. Ő Úr marad akkor is, ha az ember nem fogadja el Őt annak. Nem tőlünk függ az Ő Úr volta. Ő Úr lesz nélkülünk is. Ez nem demokrácia, hogyha megválasztod az Urat, ha Istenre szavazol, akkor majd Ő lesz a te Urad. Ez nem így megy. Ő a bűnös hitetlenek Ura ugyanúgy, mint a hívőké. Az egész teremtett világ Ura. Neki nincs szüksége a mi beleegyezésünkre. Ő örökkön örökké Úr marad, mert Ő Isten.

Ezt a gondolatot erősíti meg a második név is, amivel megnevezi itt magát Isten: „*a Seregek Istene az Ő neve*”. A legtöbb bibliatudós egyetért abban, hogy itt az angyali seregekről van szó, akik felett Isten uralkodik. Mert ha a földön nem is szolgálják Őt tömegével az emberek (mert ezt látjuk), attól Ő még Úr marad fölöttünk. Az angyali seregek egyetlen szavára készen állnak teljesíteni akaratát. Krisztus nem

ezt mondta, mikor elfogták Őt? Péter kirántja a kardot, elkezd küzdeni Érte, és Krisztus megint, hogy tedd el. Hogyha kérném, nem küldene akár több légiónyi angyalt az én mennyei Atyám? Egy szó. Ennyibe kerül, mert Ő a Seregek Ura. Vannak seregek, akik hallgatnak az Úr egyetlen szavára is, még hogyha itt a földön tömegeket látunk, akik nem törődnek Vele, akkor is. A Seregek Ura név tehát arra utal, hogy Isten a dicsőség Királya, akit angyalseregek vesznek körül, s aki uralkodik mennyen és földön az Ő népének érdekében, s aki dicsőséget kap minden teremtményétől. Ő a Seregek Ura.

Mindezeket hallva, a hit szemén keresztül látva azt, kicsoda Isten, az a kérdés, hogy mit válaszolunk ezekre? Mert Ámós által nemcsak azért mutatta meg magát nekünk az Úr hatalmasnak és dicsőségesnek, hogy ezt is tudjuk Őróla, és kipipálhatom, hogy igen, már ezt is tudom, hanem hogy mindezt elhíve máshogy éljek! És máshogy kezdjem el látni mindazt, ami velem történik, a mindennapokat. Azaz bízunk-e az Ő végtelen hatalmában? Leborulunk-e az Ő végére mehetetlen bölcsessége előtt? Aminek a nagy részét mi nem értjük, akármennyire is szeretnénk. Hiszünk-e az Ő mindentudásában, hogy a gondolatainkat ismeri? És hisszük-e az ítéletet, amelyre majd Urunkat várjuk vissza? Az Isten személyéről szóló kijelentés választ vár az azt hallóktól. Aki hallja, kicsoda Isten, annak válaszolnia kell erre a kijelentésre. Ha nem válaszolunk, az is egy válasz. Ne higgyük, hogy elkerülhetjük a válaszadást. Isten személye mindig válaszadásra készíti az embert. Még ha hallgatunk is, az is beszédes. Viszont ha az Ő őszinte, szívből jövő dicsőítésére, személye magasztalására indít minket a Szentlélek, mert ilyenek láttuk meg Őt, olyan, aki méltó a dicséretünkre, akkor biztosak lehetünk, hogy a Szentlélek megsejtetett, megértetett velünk valamit abból, hogy kicsoda Ő. És mindabból, amit kijelentett nekünk magáról.

Ámós által azonban még egy válaszra is felszólít minket: ez pedig az, hogy térjék meg. Isten itt nem mondott el mindent magáról, természetesen egy igevers nem is elég erre, most azokat a tökéletességeit emelte ki, amelyek felragyogtatása által minket, embereket a megtérés felé akar terelni. Az Ő hatalma, mindentudása, bölcsessége, készsége az ítéletre és sok más hasonló, amikről szó volt. Ezeket azért mutatta meg az Úr magáról, mert az volt a célja Izráellel és velünk is, hogy „készülj Istened elé”. És a készülés azzal kezdődik, hogy térj meg az Úrhoz. Izrael népének mindezt hallva erre a felismerésre kellett volna eljutnia, hogy bűneinket meg kell vallanunk az Úr előtt őszintén (nem azért, mert ezt várják tőlünk), mert Ő hatalmas, mindentudó. És kérnünk és remélnünk kell az Ő kegyelmét, amit nem érdemeltünk meg, de Ő ingyen kínálja nekünk, ezért szól még Ámós által. Ezért mutatja meg magát Isten a prófétája által. Azok után, hogy hányszor elutasították, vaknak, süketnek tették magukat a prófétai szóra és csapásokra, Isten még mindig kiáll, és megmutatja magát, hogy itt vagyok, Én Vagyok! Azért, hogy megtérhessünk Őhöz. Ez a kegyelem, hogy az Úr még nem rejtette el az Ő arcát előlünk és az Őt elutasító tömegek elől. Még van lehetőség készülni az Úr elé. Hiszük mi ezeket Őróla? Ilyen hatalmas Istennel töltjük a mindennapjainkat? Követjük Őt a megtérésben, a hitben, az engedelmségben? Látjuk Őt? Az igében megmutatja magát. Az a kérdés, hittel fogadjuk-e. És azért adja ezt nekünk Isten, hogy valóban hittel fogadjuk. És ez a hit pedig megváltoztasson bennünket. Ahogyan a hegyeket formálja az Úr, képes a mi kőszívünket is átformálni, megrögzött bűneinkből szabadítani, képes fájdalokat elhordozva megtartani. Képes megújítani. Szentlelke munkálja bennünk ezt, Testvérek, hogy ilyen hatalmasnak, bölcsnek és kegyelmesnek is lássuk Őt!

KI AZ AZ ISTEN, AKI ELÉ KÉSZÜLÜNK?

Imádkozzunk!

Szeretnénk hálával Eléd borulni, mennyei Édesatyánk, azért, mert a Te türelmed hosszú, irgalmad és kegyelmed nagy, mindazok ellenére, hogy számtalan alkalommal kerestél és keresel minket. És kerested Izráelt is, és ők elutasítottak, nem érdekelte őket a Te személyed, az, hogy ki vagy Te, megelégedtek azzal a bálvánnyal, akivé lealacsonyítottak Téged. És mindezek után a sokszori durva elutasítás után Te mégis kiállsz, és megmutatod magadat, hogy Hozzád térhessenek, hogy ne a vesztükbe rohanjanak, hanem elhíve a kegyelmedet, bízva szent Fiadban, örök életet és bűnbocsánatot kaphassanak ingyen kegyelemből. Köszönjük, hogy ma is ugyanaz az Úr vagy. Köszönjük, hogy Rád nézhetnek a mi szemeink, és nem pusztán a bűneinkre és e világ romlottságára. Mindig csodálatos dolog meglátni Téged! Bár fájdalmas is, mert a Te világosságodban a mi sötét szívünk még inkább megmutatkozik. De ez is a javunkra lehet, Urunk, kegyelmedből és Szentlelked munkája révén, és ezt köszönjük.

Kérünk, segíts ezzel a határozottsággal élnünk, hinnünk Benned, hogy ne aggodalmaskodjunk az élet dolgai felől, hanem Rád tudjuk bízni mindazt, ami ér bennünket, mindazt, ami terhel minket! Rád tudjanak nézni a mi szemeink, és másokat is erre buzdítsunk, hogy ne pusztán a bűnt, és ne pusztán önmagunkat vizsgáljuk folyamatosan, hanem Téged lássunk meg könyörülőnek, hatalmasnak, végtelennek. Köszönjük Neked, hogy Krisztusban megmutattad, ki vagy Te. Kérünk, segíts Őt követnünk és Benned bízunk és hinnünk!

Így kérünk azokért az ismerőseinkért, szeretteinkért, akik még makacsul elutasítanak Téged, akik nem akarnak sem hallani, sem Hozzád térni, vagy éppen megelégednek valamilyen bálvánnyal, kis istenecskével. Kérünk, Te adj nekik újjászületést, új szívet és Hozzád térést! Kérünk, hogy mi magunk is hadd térhessünk minden nap Hozzád, bűneinkkel harcolva, de Benned bízva és Rád nézve!

Eléd hozzuk betegeinket, akik kórházban vagy otthoni ágyon fekszenek. Te adj nekik hitben megerősödést, elhordozni a test fájdalmait is, kegyelmed szerint pedig gyógyulást is! Eléd hozzuk gyászolóinkat. Te legyél az ő vigasztalójuk, aki magad vagy a „feltámadás és az élet”!

Köszönjük Neked azt is, Urunk, hogy ilyen szép időt adtál az árvízvédelem közepette is, nincs utánpótlása a víznek. Kérünk, hogy áldd meg azokat, akik a gátaknál is helyt állnak! De kérünk, Urunk, hogy népünknek adj arra való készülést is, ami sokkalta nagyobb veszély, hogy megtéretlenül, bűnösen akarnak Eléd állni. Adj ezért, kérünk, ébredést, Hozzád térést népünknek! És kérünk, hogy egyen-egyenként is hadd lehessünk erre felszólítók, erre figyelmeztetők, szeretettel intők, szinte könyörgők, hogy lássák, micsoda veszedelemben vannak, és lássák a Te hatalmas irgalmadat, kegyelmedet és szeretetedet! Ebben a bizonyágtételben erősíts meg minket, és készítsd el az alkalmakat, kérünk!

Addig is adj nekünk várakozással teli reménységet! Köszönjük, hogy még nem jöttél vissza, mert ez azt jelenti, hogy még lehet Hozzád térni. De kérünk, hogy készüljünk a Veled való szemtől szembe találkozásra is! Add, hogy ebben a földi életben már készen állhassunk, hiszen minden napot Veled tölthetünk. És ha még félünk ettől, akkor Te szólíts meg minket, és Te rendezd a kapcsolatunkat Veled! Így őrizd minket a hit útján, Krisztust követve, Téged dicsőítve!

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Amen.